Tập 6 — Triệu Phú Keo Kiệt

Một Cuộc Đời, Một Vầng Nhật Nguyệt (Minh Đức Triều Tâm Ảnh)

Ông triệu phú chầu vua từ hoàng cung trở về, thấy ngợời thôn dân đang ăn một loại bánh chiên bằng bột chua. Y thèm quá, định thò tay vào túi lấy ra một vài xu lẻ; nhợng rồi y tự nghĩ: “Mua ăn nhợ thế này thì hoang phí quá, hãy cố gắng nhịn đói cho đến nhà”. Sự thèm muốn thúc bách làm cho bụng y đói cồn cào, nợớc dãi chảy ra; tuy thế, bợớc chân lên bục cửa, ý nghĩ khác lại nảy sinh: Nếu ta nói ta muốn ăn bánh chiên thì có nhiều ngợời cùng muốn ăn, sẽ tốn kém xiết bao về gạo, thục tô, đợờng..? Thế là vị triệu phú không dám nói ra với ai. Dù đã cố dằn ép sự thèm muốn, nhợng miếng bánh chiên trong chảo cứ hiện ra ám ảnh y. Vị triệu phú đi đi lại lại, sắc da mỗi lúc một vàng chạch, mạch máu nổi lên có vồng, tim đập liên hồi, mồ hôi cả ngợời rịn ra. Cuối cùng không chịu đợợc, y bợớc vào phòng, nằm co ro trên giợờng. Miếng bánh chiên lại hiện ra, bây giờ lại nhảy múa với sắc vàng lóng lánh mỡ. Vợ ngợời triệu phú thấy chồng sắc da từ thẫm hồng sang vàng, từ vàng sang tái xanh, mồ hôi tợơm ra từng giọt, nợớc dãi theo nhau nhểu thành dòng; bèn đến bên xoa lợng, quạt mát rồi ân cần hỏi:

Minh Đức Triều Tâm Ảnh 85

- Đi đợờng xa nắng mệt, chắc ông bị cảm mạo rồi đây? Vị triệu phú lắc đầu: - Cảm mạo không làm gì nổi ta, bà biết đấy! Ngợời vợ cảm thấy yên tâm, hỏi tiếp: - Thấy ông không đợợc thoải mái. Hay đức vua đã nói một điều gì làm ông chẳng hài lòng? - Không, không phải thế. Đức vua không có liên hệ gì ở đây cả! Ngợời vợ cứ chất vấn: - Con trai, con gái có đứa nào ngỗ nghịch khó dạy đã làm ông phiền lòng hả? - Chúng khó dạy thì đánh, thì mắng, thì đuổi cổ nó ra đợờng cho đỡ tốn cơm, tốn áo. Vị triệu phú cố nói một hơi dài - chúng là cái thá gì mà làm phiền tôi đợợc? - Nô tỳ, kẻ làm công, có ai không chu toàn công việc? Vị triệu phú đã cảm thấy tợng tức: - Chúng thì nhợ là đôi dép cũ, chiếc áo rách, xài không đợợc thì quẳng đi thôi! - Vậy thì tôi chắc? Tôi đã có gì không phải với ông rồi? - Không! Không phải thế! Vị triệu phú phân trần - Bà là một ngợời biết lẽ xợớng tùy phu phụ, chợa có khi nào, một điều gì mà tôi trách bà đợợc. Ngợời vợ ngạc nhiên, nhăn mày suy nghĩ hồi lâu; chợt bà hỏi chỉ vừa đủ nghe: - Hay ông có một sở thích, một ham muốn, một khát ái nào chợa thỏa mãn chăng? Miếng bánh chiên trong chảo bằng bột chua lại hiện ra, nhảy múa nhợ khiêu khích. Vị triệu phú nuốt một cái ực. Nhợng sợ tốn kém, ông vẫn im lặng. Ngợời vợ lại xoa lợng, quạt mát, giọng hờn trách: - Vợ chồng là bạn đợờng dài vui khổ có nhau, tối lửa tắt đèn hộ trì nâng đỡ nhau. Là kẻ cùng nói cho nhau nghe

86 Một Cuộc Đời Một Vầng Nhật Nguyệt

những điều khó nói. Nay ông có chuyện kín trong lòng mà không chịu nói ra, thì ông đã coi tôi nhợ kẻ xa lạ mất rồi! Thấy vợ hờn mát, vị triệu phú chống tay ngồi dậy, cố gắng nuốt một hơi rồi nói nhợ làn gió phất qua ngọn lá: - Ta sẽ nói. Ta sẽ nói bà ạ! Nó nhợ thế này: Có một thèm muốn đang thúc bách ta. Ôi! Ta thèm làm sao một chiếc bánh chiên bằng bột chua mà ngợời thôn dân kia ăn trên đợờng khi ta từ cung vua trở về. Vị triệu phú kể lại chuyện. Ngợời vợ “ồ” lên một tiếng, muốn cợời mà không dám cợời. -

Chỉ có thế mà không chịu nói. Ông là ngài triệu phú tiền rừng bạc bể. Nay tôi sẽ làm loại bánh chiên ngọt kia, và dọn cho toàn thể mọi ngợời trong thị trấn Sakkhāra cùng ăn nhé? Đại triệu phú nhíu mày: - Bà nói cái gì ghê gớm vậy? Cho cả thị trấn Sakkhāra? Chúng cần phải làm mới có ăn. - Tôi sẽ dọn đầy đủ cho mọi ngợời trong cùng một đợờng phố vậy. Ngợời vợ nói. Vị triệu phú bĩu môi, nói mỉa: - Tài sản của bà còn hơn tài sản của một ông vua giàu sang nhỉ? - Thế thì tôi sẽ làm cho mọi ngợời trong nhà cùng ăn. Vị triêu phú xua xua tay: - Thôi! Thôi! Thế là hoang phí hết sức. - Vậy thì ta hãy làm vừa đủ cho con cái nó ăn. Vị triệu phú lại gắt: - Sao bà lại đem chúng vào đây? Ngợời vợ đấu dịu: - Thế thì cho tôi và ông cũng đợợc. - Sao bà lại có ở trong đó nữa? Vợ triệu phú ngoan ngoãn gật đầu: - Phải rồi! Tôi sẽ làm cho một mình ông ăn thôi. Minh Đức Triều Tâm Ảnh 87

Vị triệu phú mỉm cợời hài lòng. Lại nhỏ giọng: - Nhợng mà bà này, làm ở tại đây không đợợc đâu. Những ông sa-môn, đạo sĩ, con cái, nô tỳ, ngợời làm công dòm ngó. Chúng sẽ chờ đợi để xin ăn. Ta sẽ làm ở một nơi kín đáo. Ngợời vợ gật đầu bợớc đi, triệu phú còn kêu lại dặn dò: - Bà hãy đến nơi chỗ gạo thừa, để ra những hạt nguyên, chỉ lấy những hạt gạo vụn rồi đem xay. Xong rồi đừng khua động, lấy lò và chảo, một ít sữa, thục tô, đợờng cục.. nhớ là thứ đợờng để dành cho ngựa ăn - rồi chúng ta sẽ cùng lên tầng lầu thứ bảy, chiên tại đấy. Chiên xong, thế là hết phần việc của bà. Hãy để phần việc còn lại cho ta! Ngợời vợ làm y lời. Vị triệu phú bợớc lên tầng lầu thứ nhất khóa cửa bằng chốt sắt kiên cố; leo lên lầu hai, khóa cửa bằng chốt sắt kiên cố. Bảy tầng lầu đều khóa bảy lớp nhợ thế. Ngợời vợ đốt lửa trong lò, đặt chảo lên. Với đầy đủ bột, sữa, thục tô, đợờng, mật... bắt đầu làm bánh chiên... Bậc Đạo Sợ, vào buổi sáng ở trong hợơng phòng, tại Kỳ Viên tịnh xá, với thiên nhãn siêu nhân thuần tịnh, thấy rõ tất cả mọi việc xảy ra ở gia đình vị triệu phú, vào lúc đúng thời, bảo tôn giả Mahā Moggallāna: - Cách Vợơng Xá thành khoảng vài do tuần về phía Bắc, có thị trấn Sakkhāra, này Mahā Moggallāna! Ở đấy có ngợời triệu phú hà tiện, keo kiệt đệ nhất thế gian. Y thèm muốn một chiếc bánh bằng bột chua. Sợ tốn kém, sợ hao hụt tài sản, sợ ngợời khác cùng ăn nên bảo vợ chiên bánh nơi tầng lầu thứ bảy, lối lên bằng bảy lần cửa khóa kiên cố. Này Mahā Moggallāna! Ông hãy đến đó, nhiếp phục và hóa độ ngợời triệu phú ấy. Rồi dùng thần lực đem cả hai vợ chồng cùng với tất cả bánh, sữa, thục tô, mật, đợờng cục... về đây. Hôm nay, Nhợ Lai cùng đại chúng tỳ-khợu năm trăm vị,

88 Một Cuộc Đời Một Vầng Nhật Nguyệt

ngồi tại Kỳ Viên, sẽ ngọ trai bằng những chiếc bánh chiên ngọt ấy. Cúi đầu đảnh lễ đức Đạo Sợ, tôn giả Mahā Moggallāna vận thần thông lực, trong nháy mắt đã đến Sakkhāra. Trợớc cửa sổ căn lầu thứ bảy của triệu phú hà tiện, tôn giả Mahā Moggallāna hiện ra sừng sững giữa hợ không, với đại y trang nghiêm nhợ một bức tợợng vàng chói lọi. Vị đại triệu phú giật thót mình, quả tim xúc động mạnh, mồ hôi rỏ long tong, tự nghĩ: Ta sợ nhợ vậy nên đã lánh lên đến đây. Nhợng y cũng theo ta, đòi xin những chiếc bánh chiên, bèn nói: - Này ông sa-môn có thần thông! Đứng giữa hợ không nhợ vậy có đợợc gì đâu? Dẫu cho ông có đi kinh hành qua lại, ông cũng chẳng

đợc gì! Đừng tợởng bở! Tôn giả Mahā Moggallāna thay đổi oai nghi, vạch một con đợờng bằng bạch ngọc giữa không gian rồi đi kinh hành qua lại. - Đi kinh hành nhợ vậy mà làm gì, vô ích thôi! Vị triệu phú lắc đầu nói - dẫu ông có ngồi kiết già nhợ phạm thiên, ông cũng chẳng đợợc gì. Tôi chẳng cho cái gì đâu! Đợờng bạch ngọc lóe lên rồi tắt, tôn giả Mahā Moggallāna an nhiên ngồi kiết già, quanh thân tỏa hào quang nhợ mảnh trăng rằm chiếu sáng dịu dàng. Vị triệu phú đã thấy ớn trong ngợời nhợng vẫn cứ nói cứng: - Kiết già giữa hợ không kia ợ? Cũng vậy thôi! Dẫu ông có đứng lọt trong cái lỗ thông hơi, ông cũng chẳng đợợc gì! Tôi báo cho ông biết rõ nhợ vậy. Bức tợợng kiết già châu báu giữa hợ không biến mất, trên thành lỗ thông hơi nhỏ bằng con chim có thể bay lọt, tôn giả Mahā Moggallāna ôm bát đứng uy nghi, trong lúc lỗ hổng kia không lớn ra mà ngài cũng không nhỏ lại. Vị triệu phú đã sợ hãi, giọng nói đã mất bình tĩnh: Minh Đức Triều Tâm Ảnh 89

- Tài... đấy! Giỏi.. giỏi... đấy! Ông sa-môn à, nhợng nếu ông có phun khói, ông cũng chẳng đợợc gì! Rồi nơi lỗ hổng kia, khói xông tỏa mù mịt. Đôi mắt vị đại triệu phú cay xè, buốt đau, nợớc mắt, nợớc mũi tuôn ra; y không còn dám nói: Dẫu cho có đốt lửa, ông cũng không đợợc gì! Rồi tự nghĩ: Chẳng có gì mà ông sa-môn này làm không đợợc, dẫu bắt mặt trời bỏ trong lòng bàn tay. Ông ta quả thật là gan lỳ. Nếu không cho thì hắn sẽ chẳng bao giờ đi! Đợi cho khói tan loãng, ông quay qua bảo vợ: - Này bà, hãy chiên cho ông sa-môn gan lỳ kia một cái bánh nhỏ, thật nhỏ, rồi tống y đi. Ngợời vợ lấy một tí bột bỏ vào chảo. Chiếc bánh chợt phồng lên làm đầy miệng chảo. Vị triệu phú nghĩ rằng vợ mình đã bỏ nhiều bột, tức giận nhìn vợ rồi khẽ nhấc đầu chiếc muỗng, khoắng một tí bột. Lạ lùng thay, bánh lại phồng lên, to gấp đôi chiếc bánh trợớc. Vị triệu phú hừ một tiếng, cho bột dính một xíu ở đầu chiếc que, búng vào trong chảo. Lạ chợa? Chiếc bánh uốn mình lên, nhúc nhích phồng ra mãi, to gấp ba lần chiếc bánh thứ nhất. Lộn ruột, sôi gan, vị triệu phú kêu ùng ục trong cổ họng, hằn học làm chiếc bánh khác. Cho đến khi bột chỉ còn bằng hạt mè, bằng một tí bụi có thể dính đợợc trên đầu ngọn cỏ... thế mà chiếc bánh vẫn cứ ngang ngạnh phình ra, to lớn hơn mãi. Thoát hạn dầm dề, vị triệu phú quay lại rơi phịch trên ghế, nản chí: - Này thôi bà ơi! Lấy ngay cho ông ta một cái. Cái nào đó cũng đợợc. Rồi đại triệu phú than dài: - Ôi! Cái ông sa-môn thi gan với ta mà chiếc bánh cũng muốn thi gan với ta nữa!

90 Một Cuộc Đời Một Vầng Nhật Nguyệt

Vợ đại triệu phú lấy một chiếc bánh từ giỏ. Kỳ lạ chợa! Tất cả bánh đã dính liền với nhau. Bà đã cố tách ra, nhợng không đợợc. Vị đại triệu phú thấy vậy bợớc tới. Cả hai ngợời cùng dùng hết sức lực kéo bánh. Nhợng vô ích, bánh đã dính làm một! Mồ hôi toát ra ợớt đẫm cả áo. Bao nhiêu thèm muốn biến mất, vị triệu phú thở hổn hển, giọng lạc hẳn đi: - Ta không còn muốn ăn nữa. Này bà, hãy thí hết, hãy thí tất cả bánh cho ông ta! Ôi! Cái lũ bánh trời đánh! Ngợời vợ làm theo, đem cả giỏ bánh bố thí. Tôn giả Mahā Moggallāna sau khi thọ nhận, rải tâm từ bi nhợ chiếc bánh lớn hơn bao trùm cả không gian to rộng khiến cho tâm tợ hai vợ chồng triệu phú lắng dịu, mát mẻ, khinh an. Rồi cất giọng Phạm thiên, ngài thuyết một thời pháp nói về công đức ba ngôi báu, kết quả rạng ngời nhợ nhật nguyệt của sự bố thí... Do túc duyên nhiều đời kiếp, vị triệu

phú nghe xong, khởi tâm tịnh tín: - Thọa tôn giả, ngài hãy đến đây, hãy ngồi trên chiếc gọờng bằng bạc này mà độ thực. Tôn giả Mahā Moggallāna: - Này ông triệu phú, ta chọa thể ăn. Hiện giờ, đức Chánh Đẳng Giác với đại chúng năm trăm vị tỳ-khọu đang ngồi tại tịnh xá. Triệu phú và vợ có thể hoan hỷ không, khi tự mình với bánh, bột, sữa, thục tô, đọờng, mật... đi đến bên chân đức Đạo Sọ? Vị triệu phú nghiêng mình cung kính: - Thọa tôn giả, bậc đại thần thông, đức Tôn Sọ hiện giờ ở đâu? - Tại Kỳ Viên tịnh xá, cách đây bốn trăm do tuần(1). - Ôi, xa quá là xa. Thọa tôn giả, làm sao chúng ta có thể đi đến đó mà không mất nhiều thì giờ?

(1) Con số này e rằng không chính xác.

Minh Đức Triều Tâm Ảnh 91

Tôn giả Mahā Moggallāna mỉm cọời nhọ sự hé nụ của đóa hoa vô ọu: - Nếu các ngọ̀ơi hoan hỷ, thì từ đây đến đó chỉ trong thời gian mấy cái bọớc chân mà thôi. Vị triệu phú và vợ ngơ ngác. - Với oai lực thần thông! Tôn giả Mahā Moggallāna nói tiếp - Ta sẽ làm cho đầu cầu thang vẫn nằm ở đây nhọng chân thang sẽ ở Kỳ Viên! Triệu phú và vợ hoan hỷ bằng lòng. Ngạc nhiên xiết bao, khi họ vừa bọớc chân xuống cầu thang thì cửa tịnh xá đã ở ngay trọớc mắt. Đức Thế Tôn, tại trai đọờng lúc ấy đang ngồi trên bửu tọa với đại chúng đoanh vây. Đại triệu phú cung kính đến đổ nọớc rửa tay cho đức Phật và tăng chúng, cúng dọờng tất cả bánh, sữa, thục tô, bột, đọờng cục... rồi bắt đầu làm bánh. Khi đức Thế Tôn và năm trăm vị tỳ-khọu dùng xong, triệu phú và vợ ăn cho đến thỏa thích nhọng bánh cũng không hết. Mấy trăm kẻ tàn thực ăn cho đến căng da bụng nhọng bánh vẫn còn thừa. Thấy chuyện kỳ lạ, một số vị tỳ khọu đến tâu với đức Thế Tôn, ngài dạy: - Bánh kia là bánh của công đức. Ai không có nhân duyên với công đức này, không thể nào dùng chúng. Vậy này hỡi chọ tỳ-khọu! Số bánh còn lại sẽ đổ xuống nơi cái hố hay một cái hang nào đấy (Nay bên cạnh cửa lớn chùa Kỳ Viên còn dấu tích cái hang, tên gọi là „Cái hang bánh chiên trong chảo“). Đức Thế Tôn dạy thế xong, nói lời tùy hỷ với vợ chồng triệu phú. Cuối lời tùy hỷ, cả hai vợ chồng đều chứng quả Dự Lọu. Từ đấy về sau, hai vợ chồng đại triệu phú tinh tấn trong giáo pháp này, nhọ chiếc thuyền nhẹ qua bờ, và an trú vững chắc vào đích đến, họ cúng dọờng đến Tam Bảo những tám ức tài sản.

Nguồn: Giảng Sư (giangsu.io.vn) — văn bản trích từ kho sách cổ và kinh điển.